

Chambre des Représentants

SESSION 1961-1962.

8 MAI 1962.

PROPOSITION DE LOI

relative à l'indemnisation des victimes
des événements du Congo.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

La présente proposition de loi a pour objet de déterminer les modalités d'indemnisation des personnes résidant au Congo avant le 30 juin 1960, victimes des événements qui suivirent l'octroi de l'Indépendance.

Le Belgique et le Congo formaient depuis 1908 un Etat unique. Il n'y avait qu'un seul territoire national : la Métropole et sa Colonie, sur laquelle s'étendait la souveraineté belge.

Lorsque le 30 juin 1960, la Belgique a fait abandon d'une partie de son territoire, les Belges qui y vivaient ont perdu les garanties constitutionnelles de leurs droits tandis que ceux qui résidaient dans la Métropole les conservaient. Ils avaient néanmoins tous contribués, dans la même mesure, aux charges de la souveraineté mais les uns, à la différence des autres, perdaient le bénéfice des contre-parties de ces charges. Il y eut donc une rupture dans l'égalité des charges entre « Belges de la Métropole » et « Belges du Congo ». L'indemnisation des victimes des événements du Congo doit trouver sa justification dans cette rupture qui a été la cause du préjudice subi.

La présente proposition offre une formule de réparation qui n'obère pas trop le budget du Royaume et fait un large usage de la théorie du risque social en mettant à charge des victimes elles-mêmes, une part importante de l'indemnisation.

Il convenait d'envisager deux situations différentes. Tout d'abord, celle de la personne qui a perdu en Afrique son emploi, puis celle de la personne qui, indépendamment de son activité professionnelle, a perdu ses biens.

Pour la première, une pension de « réparation » est envisagée, progressive selon l'âge de la victime, les difficultés de reclassement auxquelles elle se heurtera et l'importance de ses revenus, allant jusqu'à disparaître lorsque

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1961-1962.

8 MEI 1962.

WETSVOORSTEL

betreffende de vergoeding van de slachtoffers
van de gebeurtenissen in Kongo.

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Doel van dit wetsvoorstel is te bepalen op welke wijze de vóór 30 juni 1960 in Kongo verblijvende personen, die na het verlenen van de onafhankelijkheid het slachtoffer zijn geweest van de gebeurtenissen, vergoed moeten worden.

Sedert 1908 vormden België en Kongo één enkele staat. Er was slechts één nationaal grondgebied, het moederland en zijn kolonie, waarover zich de Belgische soevereiniteit uitstrekte.

Wanneer België, op 30 juni 1960 afstand heeft gedaan van een deel van zijn grondgebied, hebben de Belgen die er leefden, de grondwettelijke waarborgen van hun rechten verloren, terwijl degenen die in het moederland verbleven ze behielden. Nochtans hadden zij allen in dezelfde mate bijgedragen tot de lasten van deze soevereiniteit; de enen verloren echter, in tegenstelling met de anderen, het genot van de tegenprestatie van deze lasten. Er kwam dus een breuk tot stand in de gelijke verdeling van de lasten tussen de « Belgen van het moederland » en de « Belgen van Kongo ». De verantwoording voor de vergoeding van de slachtoffers van de gebeurtenissen in Kongo dient te worden gezocht in deze breuk, die de oorzaak van het geleden nadeel is geweest.

Dit voorstel doet een vergoedingsformule aan de hand, die de Rijksbegroting niet te zeer bezwaart en de theorie van het maatschappelijk risico in ruime mate toepast, door een belangrijk gedeelte van de vergoeding ten laste van de slachtoffers zelf te leggen.

Het was nodig een onderscheid te maken tussen twee verschillende tostanden : vooreerst van de persoon die in Kongo zijn betrekking heeft verloren, vervolgens deze van de persoon die, naast zijn beroepsactiviteit ook zijn goederen heeft verloren.

Voor de eerste wordt een « herstelpensioen » voorgesteld, dat progressief is volgens de leeftijd van het slachtoffer, de herclasseringsmoeilijkheden en het bedrag van de inkomsten, en dat zelfs wegvalt wanneer de

ceux-ci atteignent 120.000 francs par an. Pour la seconde, une indemnité pour « dommage matériel » est prévue.

La « pension de réparation » maximum, c'est-à-dire celle qui est allouée à une personne âgée de 55 ans correspond grosso modo à celle que perçoit un administrateur territorial pensionné après 15 années de carrière, c'est-à-dire au moment où s'ouvre pour la première fois son droit à la pension alors qu'il a entre 35 et 40 ans. Il n'est pas douteux que le rôle social qu'avait rempli au Congo un « indépendant » de cet âge était certainement au moins aussi important que celui rempli par ce jeune fonctionnaire. Il est dès lors équitable que l'un et l'autre puissent aujourd'hui prétendre à la même pension puisqu'ils ont été indépendamment de leur volonté brutalement privés de la même façon de leurs moyens d'existence.

L'« indemnité pour dommage matériel » revêt un caractère tout différent. Elle est, en principe, égale au préjudice subi par la victime. Toutefois un maximum est fixé au delà duquel nul ne peut prétendre. Diverses modalités de paiement sont prévues de telle sorte que soient conciliées, la nécessité dans laquelle se trouve la victime de disposer immédiatement d'une certaine somme en espèces et l'impossibilité de l'Etat de supporter des débours trop importants.

En fait, la victime ne peut recevoir plus de cinq cent mille francs en espèces. Le reste de son préjudice lui est alloué sous forme d'« obligations » ne rapportant aucun intérêt, remboursables par vingt annuités mais permettant néanmoins d'obtenir un crédit à concurrence des deux tiers de leur montant. Cette formule a l'avantage de simplifier à l'extrême les formalités nécessaires à l'octroi des crédits. Il ne sera plus nécessaire de fournir des garanties hypothécaires ou autres, que la victime, ruinée, est généralement incapable d'offrir. Le seul fait de la mise en gage des obligations auprès de l'organisme prêteur justifie l'emprunt.

Il va de soi que ceci peut se concilier avec une politique de programmation économique, le gouvernement pouvant imposer certaines conditions d'investissements pour la distribution des crédits.

Une solution a dû être trouvée au difficile problème de l'indemnisation des personnes juridiques qui aurait occasionné à l'Etat des frais considérables sans qu'il connaisse pour autant les bénéficiaires exacts des fonds distribués.

Les sociétés de personnes ne feront pas l'objet, par elles-mêmes, d'une indemnisation quelconque, celle-ci se faisant uniquement au niveau des personnes physiques qui les composent sur base de leurs parts sociales. La réparation du préjudice subi par les sociétés anonymes devra faire l'objet d'une législation particulière si celle-ci s'avère nécessaire.

En application de la théorie du risque social, une même personne ne pourra bénéficier à la fois de la pension de réparation et de l'indemnité pour dommage matériel. Il lui incombera de choisir.

Quel sera approximativement le coût pour l'Etat, de l'octroi de ces « réparations » ?

Le nombre des indépendants de nationalité belge établis au Congo au 1er janvier 1957 atteignait le chiffre de 5.311. Au 30 juin 1960, ce nombre ne devait pas dépasser 6.000. En considérant qu'environ un millier d'entre-eux pourront bénéficier de la pension de réparation à raison d'une moyenne de 50.000 francs par an, le coût total de celle-ci ne serait que de 50.000 millions de francs par an.

En envisageant pour chacun des 5.000 colons restant une indemnité moyenne « pour dommage matériel » de deux millions de francs, ce qui est un maximum, le coût de celle-ci serait de dix milliards apurables en vingt ans dont, selon les modalités de libération prévues, deux milliards

incomsten 120.000 frank per jaar bedragen. Voor de tweede wordt in een vergoeding voor « materiële schade » voorzien.

Het grootste « herstellpensioen », d. w. z. datgene hetwelk aan een persoon van 55 jaar toegekend wordt, stemt overeen met dat van een gewestbeheerder met vijftien dienstjaren, d. w. z. op het ogenblik dat zijn recht op een pensioen voor de eerste maal geopend wordt en hij tussen 35 en 40 jaar oud is. Het lijdt geen twijfel dat de maatschappelijke rol die een « zelfstandige » van die leeftijd in Kongo vervuld heeft, ten minste even belangrijk is als die vervuld door deze jonge ambtenaar. Het is dan ook billijk dat beiden thans op hetzelfde pensioen aanspraak kunnen maken, aangezien zij, onafhankelijk van hun wil, plotseling en op dezelfde wijze van hun bestaansmiddelen werden beroofd.

De « vergoeding voor materiële schade » is van een geheel andere aard. In principe is zij gelijk aan het nadeel geleden door het slachtoffer. Er is nochtans een maximum vastgesteld boven hetwelk niemand nog aanspraak heeft. Verschillende betalingsmodaliteiten zijn in uitzicht gesteld, zodat de noodzaak waarin het slachtoffer zich bevindt om onmiddellijk over een bepaald bedrag in specien te beschikken, verzoend wordt met de onmogelijkheid voor de Staat om te grote uitgaven te dragen.

In feite kan het slachtoffer niet meer dan vijfhonderd-duizend frank in specien ontvangen. De rest van zijn schade wordt hem toegekend in de vorm van renteloze en in twintig annuïteiten aflosbare « obligaties », waarmede hij evenwel een krediet tot beloop van tweederde van het bedrag ervan kan krijgen. Deze formule biedt het voordeel dat de formaliteiten nodig voor de toekenning van de kredieten zoveel mogelijk vereenvoudigd worden. Het zal niet langer noodzakelijk zijn hypotheecaire of andere waarborgen te verschaffen, iets waartoe het geruïneerde slachtoffer in de regel niet in staat is. De verpanding van de obligaties bij de leninginstelling volstaat voor de lening.

Het spreekt vanzelf dat hetgeen voorafgaat in overeenstemming kan worden gebracht met een beleid van economische programmatie; de Regering kan sommige investeringsvoorwaarden voor de verdeling van de kredieten op leggen.

Een oplossing diende gevonden te worden voor het moeilijke probleem van de vergoeding van de rechtspersonen. De Staat zou hiervoor belangrijke bedragen hebben moeten uittrekken zonder juist te weten aan wie de uitgekeerde fondsen ten goede komen.

De personenvennootschappen komen zelf niet in aanmerking voor om het even welke vergoeding. Deze wordt uitsluitend uitgekeerd aan de natuurlijke personen die er deel van uitmaken, op basis van hun maatschappelijke aandelen. Het herstel van de schade geleden door de naamloze vennootschappen dient, zo nodig, door een bijzondere wetgeving te worden geregeld.

In toepassing van de leer van het maatschappelijk risico zal een zelfde persoon niet tegelijk het herstellpensioen en de vergoeding voor materiële schade kunnen genieten. Hij zal een keuze moeten doen.

Hoeveel zal de toekenning van deze « herstellvergoedingen » ongeveer aan de Staat kosten ?

Op 1 januari 1957 waren er in Kongo 5.311 zelfstandigen van Belgische nationaliteit gevestigd. Hun aantal moet op 1 januari 1960 niet hoger dan 6.000 zijn geweest. Indien men aanneemt dat ongeveer duizend van hen een herstellpensioen van gemiddeld 50.000 frank 's jaars zullen genieten, bedraagt de totale uitgave slechts 50 miljoen per jaar.

Op basis van een gemiddelde vergoeding « voor materiële schade » van twee miljoen frank voor elk van de 5.000 overblijvende kolonials, wat een maximum betekent — bedraagt de uitgave tien miljard, verdeeld over twintig jaar; volgens het in uitzicht gestelde delgingsschema

cinq cents millions seraient payables la première année puis trois cent septante millions, chacune des vingt années suivantes.

Le coût de la présente loi ne dépasserait donc certainement pas onze milliards s'échelonnant sur vingt ans, c'est-à-dire qu'elle reviendrait moins cher à l'Etat que les dispositions prises en faveur des anciens fonctionnaires de la Colonie et serait en même temps fructueuse puisqu'il s'agirait d'argent réinvesti dans l'économie du pays.

Enfin, il convient de rappeler encore que les indemnités allouées devront être réinvesties aussitôt en Belgique dans des secteurs de l'activité économique, reconnus rentables. Elles permettront ainsi la création d'un courant d'affaires qui sera hautement profitable car il ne faut pas oublier que ces nouveaux investisseurs ont déjà donné des preuves de leur compétence en créant, à partir de rien, le plus souvent, de remarquables exploitations en Afrique. En outre, le quart au moins des annuités reviendra à l'Etat par voie d'impôts, ce qui réduira sensiblement la charge de l'indemnité.

Par ailleurs, les victimes indemnisées devront faire abandon au profit de l'Etat des titres de propriété qu'elles possèdent au Congo sur les biens qui ont fait l'objet de l'indemnisation (plantations, industries, immeubles, etc.). L'Etat pourra disposer de ces biens comme il lui plaira et, éventuellement, les remettre à la République du Congo en fournissant des techniciens pour la reprise des activités, ce qui serait le meilleur moyen de relever la situation économique du Congo. Les indemnités pourraient de ce fait s'imputer sur les cinq milliards annuellement prévus pour l'assistance technique aux pays sous-développés. Il s'agirait donc d'une solution originale conciliant la générosité internationale de la Belgique avec la nécessité dans laquelle elle se trouve de venir en aide à certains de ses nationaux.

moet het eerste jaar twee miljard vijfhonderdmiljoen uitbetaald worden, daarna driehonderdzeventig miljoen gedurende elk van de twintig volgende jaren.

De uitgaven in verband met deze wet overschrijden dus in geen geval elf miljard verdeeld over twintig jaar, d. w. z. dat zij de Staat minder kosten dan de maatregelen ten gunste van de gewezen ambtenaren van de kolonie en tenelijk renderend is, aangezien het geld opnieuw in het bedrijfsleven van het land belegd wordt.

Ten slotte dient er nog op gewezen te worden dat de toegekende vergoedingen onmiddellijk opnieuw in België in als rendabel erkende sectoren van de economische activiteit moeten worden belegd. Ze maken aldus de totstandkoming van een uiterst voordelige omzet mogelijk. Men mag inderdaad niet uit het oog verliezen dat deze nieuwe investeerders reeds blijken van hun bevoegdheid hebben aangeven door, meestal van niets vertrekkend, in Afrika merkwaardige ondernemingen op te bouwen. Bovendien vloeit ten minste één vierde van de annuïteiten in de vorm van belastingen naar de Staat terug waardoor de last van de vergoeding in belangrijke mate wordt vermindert.

De schadeloosgestelde slachtoffers moeten trouwens de eigendomstitels die zij in Kongo bezitten op de goederen waarvoor een vergoeding is uitgekeerd (plantages, industrieën, onroerende goederen, enz.), afstaan aan de Staat. Deze laatste kan naar believen over deze goederen beschikken en ze gebeurlijk afstaan aan de republiek Kongo. Voor de hervatting van de bedrijvigheid zouden technici kunnen gezonden worden, wat het beste middel zou zijn om verbetering te brengen in de economische toestand van Kongo. De vergoedingen zouden aldus aangerekend kunnen worden op de vijf miljard, die jaarlijks zijn uitgetrokken voor de technische bijstand aan de onderontwikkelde landen. Deze originele oplossing zou de internationale edelmoedigheid van België verzoenen met de noodzaak, waarin het zich bevindt om hulp te verlenen aan sommigen van zijn onderhorigen.

E. CHARPENTIER.

PROPOSITION DE LOI

TITRE I.

Pension de réparation.

Article premier.

§ 1. — Toute personne physique qui, au 30 juin 1960, avait depuis trois ans au moins son activité professionnelle au Congo ou vivait des revenus d'économies investies au Congo et provenant d'une activité professionnelle exercée en ce pays durant au moins trois ans pourra bénéficier d'une pension de réparation.

§ 2. — Seront toutefois exclues du bénéfice de cette pension :

1°) les personnes pouvant bénéficier d'une pension d'employé en application de l'Arrêté royal du 25 janvier 1952, pour autant qu'elle soit supérieure à la pension de réparation à laquelle elles auraient pu prétendre en application

WETSVOORSTEL

TITEL I.

Herstelpensioen.

Eerste artikel.

§ 1. — Ieder natuurlijk persoon, die op 30 juni 1960 gedurende ten minste drie jaar zijn bedrijfsactiviteit in Kongo uitoefende of leefde van de inkomsten van spaarpenningen belegd in Kongo en voortkomend uit een gedurende ten minste drie jaar in dat land uitgeoefende bedrijfsactiviteit, komt in aanmerking voor een herstelpensioen.

§ 2. — Worden evenwel van het genot van dit pensioen uitgesloten :

1° de personen die in aanmerking komen voor een beëindigingspensioen bij toepassing van het koninklijk besluit van 25 januari 1952, voor zover het meer bedraagt dan het herstelpensioen waarop zij, bij toepassing van deze wet,

de la présente loi; dans le cas contraire, un choix entre les deux pensions devra être fait par leur titulaire.

2°) les agents sous statut et fonctionnaires de l'administration ainsi que les employés des organismes parastataux existant au 30 juin 1960, ceux-ci bénéficiant de garanties légales distinctes.

§ 3. — Ne pourront non plus prétendre à l'octroi de la pension de réparation, les personnes qui dans les cinq années précédant le 30 juin 1960 ont fait l'objet d'une condamnation pour faillite frauduleuse, vol, escroquerie, abus de confiance, faux ou usage de faux.

Tout postulant jouira néanmoins d'une présomption *juris tantum* d'admissibilité au bénéfice de la pension. Il appartiendra au représentant de l'Etat d'établir l'irrecevabilité de la demande en produisant copie du jugement ou de l'arrêt prononçant la condamnation pénale.

§ 4. — Lorsqu'au sein d'un ménage les deux époux avaient une activité professionnelle au Congo, il ne pourra être attribué pour les deux qu'une seule pension, la plus élevée.

Art. 2.

§ 1. — La pension de réparation varie selon l'âge du requérant à la date de la mise en vigueur de la présente loi.

La base de calcul est de 2.000 francs par mois pour un postulant âgé de 40 ans. Elle augmente de 250 francs par mois pour chacune des années d'âge entre 40 et 55 ans.

§ 2. — La pension de réparation sera augmentée de 10 % par personne à charge du requérant à la date de la mise en vigueur de la présente loi. Cette augmentation ne sera applicable qu'aussi longtemps que les personnes la justifiant resteront effectivement à charge du bénéficiaire.

§ 3. — La pension de réparation est rattachée à l'indice 110 de l'Indice général des prix de détail du Royaume. Elle sera augmentée ou diminuée chaque fois que l'indice montera ou descendra de 2,75 points. L'augmentation ou la diminution est appliquée à partir du deuxième mois qui suit la fin de la période pendant laquelle l'indice atteint, pendant deux mois consécutifs, le chiffre qui justifie la modification.

Art. 3.

§ 1. — Les pensions de réparation accordées en application de la présente loi sont personnelles et viagères. Pourront toutefois s'en prévaloir, en cas de décès du bénéficiaire, sa veuve et le tuteur de ses enfants, ce dernier pour leur entretien jusqu'à la majorité du dernier d'entre eux.

§ 2. — Les pensions de réparation sont incessibles.

Elles ne pourront être saisies qu'à concurrence du cinquième (1/5e). Elles pourront l'être à concurrence des deux cinquièmes (2/5e) pour cause d'obligation alimentaire légale et des deux tiers (2/3) à titre de prélèvement pour frais d'entretien des pensionnés placés dans un hospice ou asile, maison de refuge, établissement de défense sociale ou tout

aanspraak kunnen maken; in het tegenovergestelde geval moet de gerechtigde een keuze tussen de twee pensioenen doen.

2°) de personeelsleden onder statuut en de ambtenaren van het bestuur, alsmede de bedienden van de op 30 juni 1960 bestaande parastatale instellingen, aangezien zij afzonderlijke wettelijke waarborgen genieten.

§ 3. — Komen evenmin in aanmerking voor de toekenning van het herstelpensioën, de personen die gedurende vijf jaar vóór 30 juni 1960, veroordeeld werden wegens bedrieglijk faillissement, diefstal, oplichting, misbruik van vertrouwen of valsheid.

Ieder aanvrager geniet nochtans een vermoeden *juris tantum* van toelaatbaarheid tot het genot van het pensioen. De vertegenwoordiger van de Staat dient de onontvankelijkheid van de aanvraag te bewijzen door overlegging van een afschrift van het vonnis of het arrest waarbij de veroordeling tot straf wordt uitgesproken.

§ 4. — Wanneer de twee echtgenoten van een gezin in Kongo een bedrijfsactiviteit uitoefenden, kan voor beiden slechts een enkel, zijnde het hoogste pensioen, worden toegekend.

Art. 2.

§ 1. — Het herstelpensioen verschilt volgens de leeftijd van de aanvrager op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze wet.

De gronslag voor de berekening is vastgesteld op 2.000 frank per maand voor een aanvrager van 40 jaar. Hij wordt verhoogd met 250 frank per maand voor elk leeftijdjaar tussen 40 en 55 jaar.

§ 2. — Het herstelpensioen wordt met 10 % vermeerderd voor iedere persoon ten laste van de aanvrager op de datum van de inwerkingtreding van deze wet. Deze vermeerdering is alleen van toepassing zolang de er voor in aanmerking komende personen werkelijk ten laste van de gerechtigde blijven.

§ 3. — Het herstelpensioen wordt gekoppeld aan het indexcijfer 110 van het algemeen indexcijfer van de kleinhandelsprijzen van het Rijk. Het wordt vermeerderd of verminderd telkens als het indexcijfer met 2,75 punten stijgt of daalt. De vermeerdering of vermindering wordt toegepast vanaf de tweede maand na het einde van de periode waarin het indexcijfer gedurende twee opeenvolgende maanden het peil heeft bereikt dat de wijziging rechtvaardigt.

Art. 3.

§ 1. — De herstelpensioenen toegekend bij toepassing van deze wet, zijn persoonlijk en voor het leven. In geval van overlijden van de gerechtigde kunnen de weduwe en de voogd van haar kinderen er evenwel aanspraak op maken, deze laatste voor hun onderhoud tot de meerderjarigheid van het laatste van hen.

§ 2. — De herstelpensioenen zijn niet vatbaar voor overdracht.

Ze kunnen slechts in beslag genomen worden tot beloop van één vijfde (1/5). Beslaglegging is mogelijk tot beloop van tweevijfden (2/5) voor wettelijke verplichtingen tot levensonderhoud en van tweederde (2/3) als voorafneming voor kosten van onderhoud van gepensioneerden opgenomen in een godshuis of gesticht, toevluchtshuis, gesticht tot

autre établissement de bienfaisance lorsque les frais d'entretien sont à charge des pouvoirs publics.

En aucun cas l'ensemble des saisies ne pourra dépasser les deux tiers ($\frac{2}{3}$) de la pension. Si cette quotité était dépassée, il y aurait lieu à réduction des retenues en proportion du montant de chacun, fixé d'après la quotité ci-dessus.

Art. 4.

§ 1. — La pension de réparation est réduite du tiers ($\frac{1}{3}$) si les revenus du bénéficiaire deviennent supérieurs à 60.000 francs par an. Elle est réduite des deux tiers si les revenus viennent à dépasser 90.000 francs par an.

Le bénéfice de la pension de réparation est suspendu pour toute personne dont les revenus dépassent 120.000 francs.

§ 2. — Les bénéficiaires dont la pension a été réduite ou dont le droit au bénéfice de cette pension a été suspendu en application du présent article pourront se faire rétablir dans les proportions indiquées lorsque leurs revenus tomberont en-dessous des chiffres-seuils indiqués ci-dessus.

§ 3. — Par « revenu » il faut entendre le bénéfice imposable tel qu'il apparaît au dernier extrait de rôle fiscal, duquel aura été défalqué le montant de la pension de réparation, s'il en a été tenu compte pour son établissement.

§ 4. — L'admissibilité de la pension dans son intégrité est toujours présumée. Il appartiendra à l'Administration d'établir son éventuelle irrecevabilité ou la nécessité de la réduire en apportant la preuve que le bénéficiaire entre dans les catégories précisées au § 1 du présent article. Cette preuve pourra être faite par production de l'extrait de rôle fiscal pour l'exercice précédant l'année où l'irrecevabilité ou la réductibilité est invoquée.

TITRE II.

Indemnité pour dommage matériel.

Art. 5.

§ 1. — Toute personne physique belge qui possédait au Congo, à la date du 30 juin 1960, des parts dans des sociétés de personnes ayant leur activité au Congo, des droits mobiliers ou des droits immobiliers dont l'exploitation n'est plus réalisable dans des conditions normales, pourra prétendre à l'octroi d'une indemnité pour dommage matériel égale, sous réserve de la limitation prévue au § 4 de l'article 6, à la contrevaletur de ces biens évalués au 1er janvier 1959 ou au 30 juin 1960, le choix entre ces deux dates étant laissé au postulant.

§ 2. — Feront également l'objet de cette indemnité les fonds de commerce et les cabinets de personnes exerçant une profession libérale pour autant qu'ils ne soient plus susceptibles d'une rentabilité normale après le 30 juin 1960 ou que la pratique de la profession ou du commerce ne soit plus susceptible de s'exercer dans des conditions normales en raison de l'insécurité politique ou de la détérioration de la situation économique.

bescherming van de maatschappij of om het even welk ander weldadigheidsgesticht wanneer de kosten van onderhoud ten laste van de openbare besturen vallen.

In geen geval mag het totaal van de beslagleggingen meer dan tweederde ($\frac{2}{3}$) van het pensioen bedragen. Indien dit aandeel overschreden wordt, moet op het bedrag van een ieder, vastgesteld volgens bovenstaande verhouding, een evenredige vermindering worden toegepast.

Art. 4.

§ 1. — Het herstellpensioen wordt met één derde ($\frac{1}{3}$) verminderd indien de inkomsten van de gerechtigde hoger dan 60.000 frank per jaar worden. Het wordt met tweederde ($\frac{2}{3}$) verminderd indien de inkomsten meer dan 90.000 frank per jaar bedragen.

Het genot van het herstellpensioen wordt geschorst voor ieder persoon wiens inkomsten 120.000 frank overschrijden.

§ 2. — De gerechtigden wier pensioen verminderd werd of wier recht op het genot van dit pensioen geschorst werd bij toepassing van dit artikel, kunnen het op nieuw in de vermelde verhouding ontvangen wanneer hun inkomsten tot beneden de aangeduide bedragen dalen.

§ 3. — Onder « inkomen » dient men te verstaan het belastbaar inkomen zoals dat is opgenomen in het laatste uittreksel uit het belastingkohier, verminderd met het bedrag van het herstellpensioen, indien er voor de vaststelling van het inkomen rekening mee werd gehouden.

§ 4. — De toelaatbaarheid tot het volledige pensioen wordt altijd vermoed. Het bestuur dient de eventuele niet onontvankelijkheid ervan of de noodzaak van een vermindering vast te stellen door het bewijs te leveren dat de gerechtigde behoort tot de categorieën omschreven in § 1 van dit artikel. Dit bewijs kan worden geleverd door het overleggen van het uittreksel uit het belastingkohier voor het dienstjaar voorafgaand aan datgene waarin de nietontvankelijkheid of de verminderbaarheid wordt ingeroepen.

TITEL II.

Vergoeding voor materiële schade.

Art. 5.

§ 1. — Iedere Belgische natuurlijke persoon, die op 30 juni 1960 in Kongo houder was van aandelen in personenvennootschappen die hun activiteit in Kongo uitoefenden, van roerende goederen of onroerende rechten waarvan het nuttig en winstgevend gebruik niet langer in normale omstandigheden mogelijk is, kan aanspraak maken op de toekenning van een vergoeding voor materiële schade gelijk, onder voorbehoud van de beperking waarvan sprake in § 4 van artikel 6, aan de tegenwaarde van deze goederen geraamd op 1 januari 1959 of op 30 juni 1960, met dien verstande dat de aanvrager een keuze tussen deze twee data mag doen.

§ 2. — Komen eveneens in aanmerking voor deze vergoeding de handelsfondsen of kabinetten van personen die een vrij beroep uitoefenden, voor zover ze niet meer normaal rendabel zijn na 30 juni 1960 of de uitoefening van het beroep of de handel niet meer in normale voorwaarden kon geschieden wegens de politieke onzekerheid of de verslechtering van de economische toestand.

Dans ce cas, l'indemnité s'établira en capitalisant pour une durée de 20 ans à un taux de 5 % les bénéfices ou revenus réalisés, au choix du postulant, en 1958, en 1959 ou durant les six premiers mois de 1960 multipliés par deux. Par bénéfices ou revenus, il faut entendre, dans le cas de fonds de commerce, le bénéfice apparaissant au bilan de fin d'année et dans le cas de profession libérale, le montant des honoraires touchés durant l'année desquels il faudra déduire 25 % évalués forfaitairement comme constituant les frais professionnels.

§ 3. — Au cas où il y aurait association de plusieurs personnes dans l'exercice de l'activité faisant l'objet de l'indemnisation, chacune d'entre elles ne pourra prétendre qu'à une indemnité proportionnelle à sa participation effective dans l'activité.

§ 4. — La propriété ou les autres droits possédés sur les biens ayant fait l'objet d'une indemnisation sont de plein droit transmis à l'Etat belge. La possibilité de réaliser cette transmission n'est pas une condition nécessaire à l'octroi de l'indemnisation. Si les biens ont été vendus postérieurement au 30 juin 1960 le vendeur pourra demander une indemnisation correspondant au préjudice qu'il a subi du chef de la perte de valeur de son bien au moment de la vente.

Art. 6.

§ 1. — Le préjudice subi par les personnes juridiques ne fait pas l'objet, dans leur chef propre, d'une réparation. L'indemnisation se fait au niveau des personnes physiques qui les composent. Il ne sera dérogé à ce principe que pour les sociétés anonymes dont l'indemnisation sera réglée, si besoin est, par une loi particulière.

§ 2. — Le principe gouvernant l'indemnisation par la Belgique du dommage subi par ses nationaux au Congo relève de la théorie du risque social. L'indemnité sera de ce fait soumise à des modalités particulières qui auront pour conséquence de faire supporter par les victimes elles-mêmes une part importante de la perte.

§ 3. — L'indemnité accordée est égale, sous réserve de la limitation prévue au § 4 du présent article, à l'entière du préjudice déterminé à l'article 5. Ce préjudice est divisé jusqu'à la somme de un million, en dix tranches de 100.000 francs. La première de ces tranches fera l'objet d'une indemnisation immédiate en espèces par l'Etat à concurrence de 100 %; l'indemnisation immédiate en espèces diminuera de 10 % par tranches successives de cent mille francs. Les sommes supérieures au million ne feront l'objet d'aucune indemnisation en espèces.

La partie du préjudice qui n'aura pas été couverte par une indemnisation en espèces sera réparée par l'allocation aux victimes d'obligations nominatives spéciales de 1.000 francs émises par l'Etat et remboursables par 20 versements annuels de 50 francs à dater de l'année suivant leur émission. Ces obligations ne porteront aucun intérêt. Les remboursements annuels de 50 francs ne feront l'objet d'aucune imposition présente ou à venir par l'Etat, les provinces ou les communes.

§ 4. — La partie du préjudice subi par chaque personne physique supérieure à cinq millions ne fera l'objet d'aucune indemnisation.

In dit geval wordt de vergoeding vastgesteld door de winsten of inkomsten behaald, naar keuze van de aanvrager, in 1958, 1959 of gedurende de eerste zes maanden van 1960 vermenigvuldigd met twee, voor een duur van 20 jaar te kapitaliseren tegen een rente van 5 %. Onder winsten of inkomsten verstaat men voor de handelsfondsen, de winst opgenomen in de eindejaarsbalans, en voor de vrije beroepen, het bedrag van de gedurende het jaar ontvangen erelonen, waarvan de forfaitair op 25 % geraamde bedrijfskosten moeten afgetrokken worden.

§ 3. — Indien verschillende personen verenigd zijn in de uitoefening van de activiteit waarvoor de vergoeding wordt verleend mag ieder van hen slechts aanspraak maken op een vergoeding evenredig aan zijn werkelijk aandeel in de activiteit.

§ 4. — De eigendom of de andere rechten op de goederen die het voorwerp van een vergoeding zijn geweest, worden van rechtswege overgedragen aan de Belgische Staat. De mogelijkheid om deze overdracht te verwezenlijken is geen vereiste voorwaarde voor de toekenning van de vergoeding. Indien de goederen na 30 juni 1960 werden verkocht, kan de verkoper een vergoeding vragen gelijk aan het nadeel dat hij geleden heeft wegens het waardeverlies van zijn goed op het ogenblik van de verkoop.

Art. 6.

§ 1. — Het nadeel geleden door de rechtspersonen wordt in eigen hoofde niet vergoed. De vergoeding geschiedt op het niveau van de rechtspersonen die er deel van uitmaken. Van dit principe wordt enkel afgeweken voor de naamloze vennootschappen, waarvan de vergoeding desnoods door een bijzondere wet zal worden geregeld.

§ 2. — Het leidend principe voor de vergoeding door België van de schade geleden door zijn onderhorigen in Kongo, behoort tot de theorie van het maatschappelijk risico. De vergoeding wordt derhalve onderworpen aan bijzondere modaliteiten, die ten gevolge hebben dat een belangrijk gedeelte van de last van het verlies door de slachtoffers zelf gedragen wordt.

§ 3. — De toegekende vergoeding is gelijk, onder voorbehoud van de beperking waarvan sprake in § 4 van dit artikel 5. Tot het bedrag van één miljoen wordt dit nadeel verdeeld in tien schijven van 100.000 frank. De eerste schijf wordt onmiddellijk naar rato van 100 % in specien door de Staat vergoed; de onmiddellijke vergoeding in specien wordt met 10 % verminderd voor iedere schijf van honderdduizend frank. Voor de bedragen boven één miljoen wordt geen enkele vergoeding in specien toegekend.

Het gedeelte van het nadeel dat niet door een vergoeding in specien gedekt is, wordt hersteld door de toekenning aan de slachtoffers van bijzondere toonderobligaties van 1.000 frank uitgegeven door de Staat en terugbetaalbaar in 20 jaarlijkse stortingen van 50 frank, vanaf het jaar volgend op de uitgifte ervan. Deze obligaties zijn renteloos. De jaarlijkse terugbetalingen van 50 frank zijn vrij van alle huidige of toekomstige belastingen van de Staat, de provincies of de gemeenten.

§ 4. — Voor het gedeelte van het nadeel geleden door ieder natuurlijk persoon boven vijf miljoen, wordt geen enkele vergoeding verleend.

§ 5. — Pour pouvoir bénéficier de l'indemnisation, il n'est pas nécessaire d'abandonner à l'Etat les droits que l'on possède sur la totalité de ses biens situés au Congo.

Lorsque la valeur de ceux-ci dépasse cinq millions le bénéficiaire pourra faire choix parmi eux et recevoir l'indemnité en abandonnant des droits sur ces biens à concurrence de cette somme et en conservant les droits qu'il possède sur d'autres biens.

Un même bien ne peut cependant être divisé. Si les biens réunis par la victime et offerts en contre-partie de l'indemnisation dépassent la valeur de cinq millions ou si la victime ne possédait qu'un seul bien, elle ne pourra prétendre à un surplus d'indemnité pour la part de valeur supérieure à cinq millions des droits qu'elle abandonne à l'Etat.

Lorsque le préjudice subi par la victime est supérieur à cinq millions et qu'il porte à la fois sur les biens dont les droits sont encore transférables par la victime et sur une perte résultant d'une vente à bas prix ou sur la valeur d'un fonds de commerce ou le cabinet d'une personne exerçant une profession libérale, la victime devra pour obtenir l'indemnisation, remettre à l'Etat, par préférence, les biens sur lesquels elle a gardé des droits transférables.

Art. 7.

Les obligations seront négociables.

Elles pourront, dans la mesure où le titulaire est resté le bénéficiaire de l'indemnité, être données en gage à un organisme de crédit que le Roi déterminera. Cet organisme octroiera des crédits à concurrence des deux tiers ($\frac{2}{3}$) du gage à lui remis à la condition que les fonds ainsi prêtés soient investis en Belgique. Le taux d'intérêt de ces prêts ne pourra dépasser 5 % l'an. La durée du prêt correspondra au nombre d'échéances annuelles restant prévues pour le remboursement par l'Etat des obligations. Il sera remboursable en un nombre d'annuités, toutes de même import, égales à sa durée.

Les remboursements annuels des obligations seront de plein droit imputés par l'organisme prêteur, d'abord sur le paiement des annuités, puis, s'il reste un solde, sur le paiement des intérêts.

Pour l'obtention du crédit, la valeur du gage se détermine en déduisant de la valeur nominale des obligations les remboursements annuels déjà effectués par l'Etat.

Art. 8.

§ 1. — L'indemnité pour dommage matériel ne pourra être saisie qu'à concurrence du tiers ($\frac{1}{3}$) pour les obligations nées avant le 31 décembre 1960.

§ 2. — Le tiers saisissable ne pourra être prélevé que sur l'indemnisation en obligations évaluée à la valeur nominale de celles-ci pour la détermination de cette quotité exclusivement. Si cette partie de l'indemnisation est insuffisante pour atteindre la quotité autorisée, le surplus nécessaire pourra être prélevé sur l'indemnisation en espèces.

§ 3. — Les revenus provenant du réinvestissement de l'indemnisation ne pourront être saisis pour les obligations nées avant le 31 décembre 1960 qu'à concurrence du tiers ($\frac{1}{3}$) pour autant que ces revenus ne dépassent pas 120.000

§ 5. — Om de vergoeding te genieten, is het niet nodig de rechten op alle in Kongo gelegen goederen aan de Staat af te staan.

Wanneer de waarde ervan meer dan vijf miljoen bedraagt, kan de gerechtigde er een keuze onder doen en kan hij de vergoeding ontvangen door rechten op goederen tot beloop van dit bedrag over te laten en zijn rechten op andere goederen te behouden.

Een zelfde goed kan nochtans niet verdeeld worden. Indien de goederen samengebracht door het slachtoffer en aangeboden als tegenprestatie van de vergoeding, een waarde van meer dan vijf miljoen hebben of indien het slachtoffer slechts bezitter van één goed was, kan het geen aanspraak maken op een bijkomende vergoeding voor het waardegedeelte boven vijf miljoen van de rechten die het aan de Staat afstaat.

Wanneer het nadeel geleden door het slachtoffer meer dan vijf miljoen bedraagt, en het tegelijk betrekking heeft op goederen, waarvan de rechten nog door het slachtoffer overgedragen kunnen worden, en op een verlies voortkomend uit een verkoop tegen lage prijs of op de waarde van een handelsfonds of het kabinet van een persoon die een vrij beroep uitoefent, moet het slachtoffer, om de vergoeding te bekomen, bij voorkeur aan de Staat de goederen afstaan waarop het nog overdraagbare rechten bezit.

Art. 7.

De obligaties zijn verhandelbaar.

Voor zover de houder ervan de gerechtigde op de vergoeding is gebleven, kunnen zij in pand worden gegeven een kredietinstelling die door de Koning wordt aangewezen. Deze instelling verleent kredieten tot een beloop van twee derde ($\frac{2}{3}$) van het gegeven pand, op voorwaarde dat de aldus geleende gelden in België belegd worden. De rentevoet van deze leningen mag niet meer dan 5 % per jaar bedragen. De duur van de lening stemt overeen met het aantal nog bepaalde jaarlijkse vervaldagen voor de terugbetaling van de obligaties door de Staat. Ze is terugbetaalbaar in een aantal annuïteiten, alle van hetzelfde bedrag gelijk aan de duur ervan.

De jaarlijkse terugbetalingen van de obligaties worden van rechtswege door de kredietinstelling in mindering gebracht, vooreerst op de betaling van de annuïteiten, vervolgens — indien er een saldo overblijft — op de betaling van de interesten.

Voor het verkrijgen van het krediet is de waarde van het pand gelijk aan de nominatieve waarde van de obligaties min de reeds door de Staat gedane jaarlijkse terugbetalingen.

Art. 8.

§ 1. — De vergoeding voor materiële schade is slechts vatbaar voor beslag tot beloop van één derde ($\frac{1}{3}$) voor de verplichtingen ontstaan vóór 31 december 1960.

§ 2. — Het voor beslag vatbaar derde kan slechts afgenomen worden van de vergoeding in obligaties geraamd, uitsluitend voor de vaststelling van dit gedeelte tegen de nominale waarde. Indien dit deel van de vergoeding ontoereikend is om het toegelaten gedeelte te bereiken, mag het vereiste overschot van de vergoeding in speciën worden afgenomen.

§ 3. — Op de inkomsten voortkomend uit de wederbelegging van de vergoeding mag slechts tot beloop van één derde ($\frac{1}{3}$) beslag worden gelegd voor de verplichtingen ontstaan vóór 1 december 1960, voor zover deze inkomsten

francs l'an. S'ils dépassent cette somme, seul le surplus pourra être saisi en totalité.

TITRE III.

Cumul des indemnités.

Art. 9.

§ 1. — Le cumul de la pension de réparation avec l'indemnisation pour dommage matériel est interdit.

§ 2. — Celui qui peut se prévaloir de deux droits peut soit faire un choix entre les deux, soit admettre que le montant de la pension de réparation soit capitalisé à 5 % d'après son nombre probable d'années de survie et déduit de l'indemnité pour dommage matériel à lui allouer. Dans ce dernier cas, la déduction se fera toutefois sur la partie de l'indemnisation accordée en obligations et n'empiètera sur l'allocation en espèces que s'il subsiste un solde.

§ 3. — L'augmentation pour charge de personnes à la pension de réparation n'interviendra pas dans la capitalisation de celle-ci. Seule sera prise en considération la pension propre du requérant.

TITRE IV.

Modalités d'application

A. — Pension de réparation.

Art. 10.

§ 1. — La pension de réparation sera accordée directement par le Ministre des Affaires étrangères.

§ 2. — Le postulant devra lui en faire la demande par lettre recommandée à la poste en y joignant :

a) un certificat de nationalité;
b) un certificat de naissance ou un acte de notoriété;
c) un ou plusieurs documents permettant d'établir qu'il vivait avant le 30 juin 1960, depuis trois ans au moins, des revenus de son activité professionnelle au Congo. Il pourra néanmoins proposer d'apporter la preuve de cette dernière condition par toutes voies de droit s'il ne possède pas d'écrits suffisamment probants;

d) l'indication des membres de sa famille qui sont à sa charge.

§ 3. — Le Ministre devra, dans les 60 jours, statuer sur la demande et avertir le postulant par lettre recommandée à la poste de sa décision.

§ 4. — Si le bien-fondé de la demande a été reconnu, le premier versement sera fait le premier du mois suivant l'accord ministériel, à un compte spécial ouvert au nom du requérant à la Caisse Générale d'Epargne et de Retraite.

niet meer dan 120.000 frank per jaar bedragen. Indien ze dit bedrag overschrijden, mag alleen op het overschot volledig beslag worden gelegd.

TITEL III.

Cumulatie van de vergoeding.

Art. 9.

§ 1. — De cumulatie van het herstelpensioen met de vergoeding voor materiële schade is verboden.

§ 2. — De persoon die aanspraak kan maken op twee rechten, moet een keuze tussen de twee doen, of er mede akkoord gaan dat het bedrag van het herstelpensioen tegen 5 % wordt gekapitaliseerd volgens het vermoedelijk aantal jaren dat hij nog te leven heeft, en wordt afgetrokken van hem verschuldigde vergoeding voor materiële schade. In dit laatste geval zal de aftrek nochtans worden gedaan op het in obligaties toegekende gedeelte van de vergoeding en slechts een terugslag hebben op de vergoeding in specien indien er een saldo overblijft.

§ 3. — De vermeerdering van het herstelpensioen voor personen ten laste wordt niet in aanmerking genomen voor de kapitalisatie van dit pensioen. Er zal alleen rekening worden gehouden met het eigen pensioen van de aanvrager.

TITEL IV.

Toepassingsmodaliteiten.

A. — Herstelpensioen.

Art. 10.

§ 1. — Het herstelpensioen wordt rechtstreeks door het Ministerie van Buitenlandse Zaken verleend.

§ 2. — De aanvrager zal het verzoek daartoe bij een ter post aangetekend schrijven indienen, waarbij dienen te worden gevoegd :

a) een bewijs van staatsburgerschap;
b) een geboortebewijs of een verklaring van bekendheid;
c) een of meer bescheiden waardoor het bewijs kan worden geleverd dat hij vóór 30 juni 1960, sedert ten minste drie jaar, leefde van de inkomsten uit zijn bedrijfsactiviteit in Kongo. Hij kan niettemin voorstellen het bewijs van deze laatste voorwaarde te leveren door alle rechtsmiddelen indien hij niet over voldoende bewijskrachtige stukken beschikt;

d) de opsomming van de gezinsleden die te zijnen laste zijn.

§ 3. — De Minister moet binnen 60 dagen uitspraak doen over het verzoek en de aanvrager in kennis stellen van zijn beslissing bij een ter post aangetekend schrijven.

§ 4. — Indien de gegrondheid van de aanvraag erkend wordt, moet de eerste storting gedaan worden op de eerste dag van de maand volgend op het ministerieel akkoord, op een bijzondere rekening geopend op naam van de aanvrager bij de Algemene Spaar- en Lijfrentekas.

§ 5. — L'octroi de la pension de réparation ne pourra être suspendu ou retardé par l'existence d'une demande d'indemnité pour dommage matériel. Ce n'est que le paiement de cette dernière indemnité, qui sera suspendu jusqu'au moment où le postulant aura fait usage de l'option reconnue par l'article 9, § 2. Le choix entre la pension et l'indemnité devra toutefois être notifié par le postulant, par lettre recommandée à la poste, au Ministre dans les trois mois de la signification de la décision ministérielle définitive intervenue quant à la demande d'indemnité pour dommage matériel. Ce délai écoulé le postulant sera présumé avoir choisi la pension de réparation plutôt que l'indemnisation pour dommage matériel.

Toute somme perçue par le postulant à titre de pension avant qu'il n'ait été statué définitivement sur sa demande d'indemnité pour dommage matériel lui restera acquise.

B. — Indemnité pour dommage matériel.

Art. 11.

§ 1. — La demande d'indemnité pour dommage matériel devra être introduite par requête adressée au Ministre des Affaires étrangères, par lettre recommandée à la poste. A la demande devront être joints les documents ou offres de preuves susceptibles de justifier son bien-fondé.

§ 2. — Dans les 15 jours, le ministre délèguera l'un de ses fonctionnaires aux fins de :

- a) convoquer le postulant par lettre recommandée à la poste une semaine au moins avant l'audience;
- b) examiner le bien-fondé de la demande;
- c) recevoir les témoignages proposés par le postulant et en dresser procès-verbaux signés par le témoin;

d) d'une manière générale, recueillir tous renseignements relatifs à la détermination du fondement de la demande d'indemnité.

§ 3. — Ce fonctionnaire devra dans les 90 jours de sa délégation rédiger et remettre au ministre un rapport motivé. Ce dernier notifiera sa décision au postulant par lettre recommandée à la poste au plus tard dans les 30 jours qui suivront la remise du rapport.

TITRE V

Dispositions finales.

Art. 12.

Ne sont pas exclus du bénéfice de la présente loi les Belges qui, dans l'adversité, ont tenté de se maintenir au Congo et qui y sont encore au jour de la mise en vigueur de la présente loi.

Ils pourront se prévaloir de ses dispositions à leur retour en Belgique dans la mesure où les conditions prévues pour l'allocation de la pension ou de l'indemnité seront réunies dans leur chef.

11 avril 1962.

§ 5. — De toekenning van het herstelpensioen kan niet geschorst of vertraagd worden wegens de aanwezigheid van een aanvraag tot vergoeding voor materiële schade. Alleen de betaling van deze laatste vergoeding wordt geschorst tot op het ogenblik dat de aanvrager gebruik gemaakt heeft van de optie vastgelegd in artikel 9, § 2. De keuze tussen het pensioen en de vergoeding moet evenwel door de aanvrager ter kennis van de Minister worden gebracht door een ter post aangetekend schrijven binnen drie maanden na de betekening van de definitieve ministeriële beslissing in verband over aanvraag tot toekenning van de vergoeding voor materiële schade. Na deze termijn wordt de aanvrager geacht het herstelpensioen en niet de vergoeding voor materiële schade te hebben gekozen.

Iedere som, die de aanvrager als pensioen ontvangen heeft alvorens een definitieve beslissing genomen is over zijn verzoek om een vergoeding voor materiële schade, blijft hem verworven.

B. — Vergoeding voor materiële schade.

Art. 11.

§ 1. — De aanvraag tot het bekomen van een vergoeding voor materiële schade moet worden ingediend in de vorm van een verzoekschrift gericht aan de Minister van Buitenlandse Zaken bij een ter post aangetekend schrijven. De aanvraag dient vergezeld te zijn van de stukken of bewijsaanbiedingen die de gegrondheid ervan kunnen aantonen.

§ 2. — Binnen 15 dagen geeft de Minister opdracht aan een van zijn ambtenaren om :

- a) de aanvrager ten minste een week vóór de zitting uit te nodigen bij een ter post aangetekend schrijven;
- b) de gegrondheid van de aanvraag te onderzoeken;
- c) de getuigenissen voorgesteld door de aanvrager in te winnen en er een door de getuige ondertekend proces-verbaal van op te maken;
- d) in het algemeen alle inlichtingen betreffende de vaststelling van de gegrondheid van de aanvraag om vergoeding te onderzoeken.

§ 3. — Binnen 90 dagen na zijn opdracht moet deze ambtenaar een met redenen omkleed verslag opstellen en aan de Minister overmaken. Deze zal zijn beslissing ter kennis van de aanvrager brengen bij een ter post aangetekend schrijven, uiterlijk binnen 30 dagen na de afgifte van het verslag.

TITEL V.

Eindbepalingen.

Art. 12.

Zijn niet van het genot van deze wet uitgesloten de Belgen, die in de tegenspoed getracht hebben in Kongo stand te houden en die er nog zijn op het ogenblik dat deze wet van kracht wordt.

Zij kunnen zich bij hun terugkeer in België beroepen op de bepalingen ervan voor zover zij beantwoorden aan de voorwaarden bepaald voor het verlenen van het pensioen of van de vergoeding.

11 april 1962.

E. CHARPENTIER,
A. SAINTRAINT,
R. DREZE,
M. JACQUES,
J. VAN OFFELEN,
M. JAMINET.